
SZERKESZTŐI BEVEZETŐ

Az új magyar médiaszabályozás régi adósságot törlesztett, amikor hatályon kívül helyezte az 1986-ból, illetve 1996-ból származó, a legtöbb elemében korszerűtlennek tekinthető korábbi szabályozást. Az új törvények azonban sokak számára váratlan és meglepő intenzitású indulatokat provokáltak. Ennek ellenére a szabályozás 2011. elején hatályba lépett, és a média „piaca” azóta is működik Magyarországon, immár új jogalkalmazó hatóság mellett, új jogszabályi alapokra helyezendő bírósági gyakorlattal.

A kommentárírás alapvetően kifejezetten semleges műfaj, amely érzelmek nélkül közelít tárgyához, és elsősorban leíró jelleggel igyekszik megvilágítani egy-egy jogszabályi rendelkezés elméleti hátterét, gyakorlatát, nem eltagadva ugyanakkor annak esetleges hiányosságait, a kodifikált jog vagy az arra épülő gyakorlat ellentmondásait. Az új médiaszabályozás körül történtek sodrában nem könnyű e semleges nézőpontból figyelni az eseményeket, de a szerzők és a szerkesztők legjobb tudásuk szerint törekedtek erre. Hozzájárulhat ebbéli erőfeszítéseik sikeréhez, hogy néhány kivételtől eltekintve a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság, illetve a Médiatanács mellett működő Médiatudományi Intézet munkatársai közül kerültek ki, így döntés-előkészítőként olykor maguk is részt vesznek a jogalkalmazásban. Ebből kettős előny fakad: egyrészt a hatósági gyakorlatot, az új szabályozás során óhatatlanul felmerülő nehéz kérdések megválaszolását közvetlen közlelől figyelik (olykor maguk is alakítják), másrészt a jogalkalmazási feladatból adódóan eleve szükségszerűen semleges, de természetesen nem közömbösen állnak hozzá az új szabályozáshoz.

A tisztelt Olvasó által kézben tartott kötet műfaja szerint „gyorskommentár”, és az önkéntes jogkövetés és a jogalkalmazás segítője kíván lenni, de az eltelt idő rövidségére tekintettel sokszor kielélt gyakorlat hiányában. Mert ugyan a szabályozási elemek jelentős része korábban sem volt ismeretlen a magyar médiajog számára, hiszen a korábbi törvényekben is felbukkant, számos rendelkezés tekintetében úgy kellett a gyakorlatot orientáló, a jogkövetést megkönnyítő magyarázatot írni, hogy ezen értelmezéseknek érdemi hatósági vagy bírósági próbája (jelentős gyakorlata) nincs vagy nem volt. A műfajból fakadó terjedelmi korlátok is szorították a szerzőket és a szerkesztőket, így minden részletkérdés megválaszolására már csak ebből fakadóan sem volt mód. De e gondokra, nehézségekre az idő megnyugtató megoldást hoz majd, és később, a gyakorlat megszilárdulásával lehetővé válik majd a vaskosabb „nagykomentár” műfajába tartozó kötet elkészítése is.

A szerzők és a szerkesztők köszönik Nagy Dóra és Szikora Tamás nélkülözhetetlen segítségét, amelyet e kötet elkészítéséhez nyújtottak.

A szerkesztők